

**Χολέρα ταξιδιάρη,
καὶ τοπικὴ ἀντάρα.**

—
Α΄.

Ἐφέτος ἀτεφάσισε ὁ ποιητὴς τῶν ὄλων
μὲ τὴν τρελλὴ ὑφήλιο ἴλιγχι νὰ γλεντίση
τὴν ἀγιασμένη συντροφιά τῶν θείων Ἀποστόλων,
χωρὶς τὸ γλέντι τοῦ αὐτοῦ πολὺ νὰ τοῦ κοστίσῃ.
Σιχάθηκε τῆς προσευχαῖς καὶ τῆ μονοτονία.
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ τὸν ἐπίασε μανία.

Ἐμπρὸς λοιπὸν μᾶς ἔστειλε ἀρρώστιας καὶ πανούκλαις,
σεισμούς, σορόκους, σίφοντας καὶ κάθε δυστυχία,
νὰ ἴδωμεν οἱ ἀχάριστοι καὶ τοῦ θεοῦ ἢ κούκλαις,
ποῦ βρίζουν τὸν δημιουργὸ καὶ ὅλη τὴ θρησκεία.
Λοιπὸν χολέρα γενικὴ παντοῦ καὶ πανταχοῦ,
εἰς τὰ παλάτια τῶν τρανῶν, ἴστο πλῆτι τοῦ πτωχοῦ.

Ἰστο Κάϊρο πεθαίνουνε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πόσοι,
ἴστον Τάντα ἀναρίθμητοι, εἰς τὸ Σουῆς χιλιάδες,
μέσα ἴστον Μεαλα-Κιμπιρ περίπου ἑπτακόσοι,
καὶ μὲς ἴστον Ἀλεξάνδρεια δυὸ τρεῖς Στραβαραπάδες.
Φαρδὺνὰ πλατεῖα ξαπλόνεται ἴστον κόσμον ἢ χολέρα,
καὶ τὴν προσμένουμε κι' ἐδῶ ἡμέρα τὴν ἡμέρα.

Μᾶς στέλλει χαιρετίσματα πολλὰ ἀπ' τὴν Ἀγγλία,
καὶ εἰς τὸ ὑστερόγραφο θερμῶς μᾶς ἀναγγέλλει,
ὅτι μαζί μας ἔδесе ἀχώριστη φιλία,
γι' αὐτὸ τὰς ἀρχαιότητας νὰ ἐπανίδῃ θέλει.
Λέγει πῶς ἐπεθύμησε τὰ κλασικά μας κάλλη,
καὶ μέλλει νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Παρθενῶνα πάλι.

Κι' ἐμεῖς τῆς ἐτοιμάζουμε λαμπρὰ ὑποδοχὴ
καὶ ψόφιας γάταις καὶ σκυλιὰ τῆς στρώνουμε ἴστο δρόμον,
καὶ ἂν δὲν θέλῃ, γράφουμε, νὰ ἔλθῃ μοναχὴ,
καὶ κάποιον ἄλλον σύντροφο ἂς φορτωθῇ ἴστον ὄμον.
Ὁ τύφος εἶναι πρόθυμος νὸ μᾶς τὴν συνωδεύσῃ,
ἀλλ' ὅμως τὴν παρακαλεῖ ὅσο ἴμορε νὰ σπεύσῃ.

Ἐ! σεῖς ἀσίκηδες Ῥωμηοὶ κι' εὐδαίμονες πολῖται,
ἴδετε πόσον μᾶς τιμᾶ ἢ εὐγενὴς χολέρα!
Λοιπὸν μὲ θύρρος γρήγορα καὶ σεῖς ἐτοιμασθῆτε,
γιατὶ σκοπεύει κάμποσον νὰ μείνῃ ἐδῶ πέρα.
Λάκκο ἀνοίξετε βαθὺν καὶ σβύσετε ἀσβέστη,
χωρὶς νὰ σᾶς τρομάζουνε τὰ οὐρα καὶ ἢ ζέστη.

Ἀπεναντίας, κύριοι, αἰτὰ τὴν ὄφελουν,
μόνον μὲ οὐρων ποταμούς ἢ φίλη μας παχαίνει
καὶ πρέπει βρώμας μπόλικαις ἴστοὺς δρόμους νὰ κυλοῦν,
γιατ' εἶναι, λέγουν, εὐγενὴς καὶ λεπτοκαμωμένη.

Σάπιμ πεπόνια, Ῥού-Βλάς, καὶ ἄγγουρος ῥοδίτης,
ἴδου ὁ μόνος πόθος τῆς κι' ἢ τακτικὴ τροφή τῆς.

Ὁ! τί, ὦ! τί ῥωμαντικὸ ἴστο δρόμον νὰ πεθαίνῃς
ἀπὸ χολέρας κόψιμο, μὲ σταυρωτὰ τὰ χέρια,
καὶ μ' ἓνα κάρου ἀναυλα ἴστον τάφο νὰ πηγαίνῃς,
χωρὶς παπάδες καὶ σταυροὺς καὶ ψάλταις καὶ ξεφτέρια!
Ἄχ! λιγερὴ Νεραῖδα μου, ἀγαπητὴ χολέρα,
πότε θὰ ἔλθῃς νὰ μᾶς πῆς κι' ἐδῶ τὴν **καλημέρα** ;

—
Β΄.

Συμβούλων πάλι ἐκλογαῖς ὁ Δῆμος μας θὰ ἔχῃ,
κι' **ὄλοι μαζί** θ' ἀρχίσουμε καινούριας φασαρίας
ὁ κάθε ὑποψήφιος ἐδῶ κι' ἐκεῖ θὰ τρέχῃ,
καὶ εἰς ἐνέργεια θὰ ἴμοῦν καὶ μερικαῖς κυρίας.
Ἐν γένει ἀναστάτωσης παντοῦ ἐκ θεμελίων
ἐδῶ ἴστον τόπον τῶν σοφῶν, ἴστον τόπον τῶν γελοίων.

—
Γ΄.

Ἀλήθεια ἐλησμόνησα ἓνα σπουδαῖο πρᾶμμα...
εἰς τοῦ Φαλήρου τοῦ παλῆου προχθὲς τὴν παραλία
ἴππεις καὶ χωροφύλακες μαζεύτηκαν ἀντάμα,
κι' ἐκ τοῦ προχείρου ἔστησαν σωστὴ πολιορκία.
Τουφέκια, κρότοι, ταραχὴ, καὶ φούσκωμα κυμάτων,
καὶ ἀνακάτωμα σπαθιῶν καὶ ξυλοκοπημάτων.

Ἢ νύκτα ὅλη ἴπερασε μὲ ἄγριας φωναῖς,
μὲ φόβους, μὲ καρδιόκτυπο, καὶ μὲ λιποθυμίας,
ἴστο πόδι ἐσηκώθηκε ὁ κάθε καφωφενός,
κι' ἀπέβαλαν καὶ κάμποσαις εὐαίσθηταις κυρίας.
Ἄλλὰ πρὸς δόξαν τοῦ στρατοῦ καὶ τῶν χωροφυλάκων
ἔστειλαμ' εἰς βοήθειαν τὸν φίλον Κοσσονάκον.

Ἐτσι λοιπὸν ἐτέλειωσε τὸ δράμα ἐν εἰρήνῃ,
καὶ οἱ ἐχθροὶ ἐγλέντισαν μαζί πρῶτ' πρῶτ'...
μὲ ὅλα τὰλλα καὶ αὐτὸ τιμᾶ τῇ Ῥωμηοσύνῃ,
καὶ δείχνουμε πῶς ἔχουμε ἴστα νεῦρα μας ζωή.
Τοῦ Ἑλλήνος ὁ τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει,
καὶ... σταματῶ ἔως ἐδῶ, γιατ' εἶναι καλοκαίρι.

—
Σὲ φιλῶ ἑκατοντάκις
φίλος σου πιστὸς Γιαννάκης.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο
μὲ ἴστοῦ Παπαλεξανδρῆ
εἶναι τὸ τυπογραφεῖο.
συνορεύει μὲ μανδρί,
μὲ τοὺς Ἁγίους Θεοδώρους,
καὶ μὲ κάποιους τορναδόρους.